

Transcript: Textiel met een ziel: over lijkwades en het herdenken van wie we liefhebben met Alina Smit

Stervensgoed Podcast 202

[00:00:00]

Diana: Oké nou... Alina, superleuk dat jij in de Stervensgoed podcast bent. Je hebt in het verleden de stervensgoed levenseinde doula opleiding gedaan. En je helpt mensen te ondersteunen.

Maar wat jij heel bijzonder doet, ook als kunstenaar, je werkt met textiel. We waren net al een beetje aan het praten. En wat je zo mooi net zei, het is nooit te laat om te eren... Hoe bedoel je dat?

Alina Smit: Het is nooit te laat om te eren zeg maar, de dood het leven, maar ook de liefde die je in je leven hebt meegemaakt. Ja

Ik heb onlangs iets heel moois mogen doen met het gezin. Wij zijn allemaal na de dood [00:01:00] van mijn broer 40 jaar geleden zijn we allemaal op een eiland van rouw geschoten. En dat is heel apart, want je spreekt elkaar niet, missen ik niet. Ik niet. En nadat ik de opleiding heb gedaan... Sterf goed, leven is einde doelen...

heb ik gemerkt dat je eigenlijk... ..zelf ook heel veel te verwerken heb nog. En dat stuk heb ik vooral gedaan. En ja, 26 juli was het, 40 jaar geleden dat mijn broer overleed. En toen dacht ik, een maand daarvoor, dacht ik... ..er moet iets gebeuren, ik weet niet precies wat. Maar hoe zou het zijn als er nu echt... Om het graf gaan zitten en met een picknickband bij wijze van en schapenvelletjes is gaan praten over wat het met jou heeft gedaan.

En dat is eigenlijk zoiets moois [00:02:00] geworden dat... Ik had een uitnodiging gestuurd met een foto erbij en alle vrienden waar ik nog een telefoonnummer van had van 40 jaar geleden of iets, weet je wel, of een adres of via via of allemaal mensen bij elkaar getrommeld die daar iets... Iets met Jacco hadden te maken.

Ook familieleden het gezin. Ik ben er, ochtends vroeg, om half vier. Want dat is waarschijnlijk de sterftijd geweest. Want het was een eenzijdig ongeluk. Ik ben er, ik heb een picknickmand. Ik heb schapenvellen, ik heb wat stoeltjes mee. Laten we de dood vieren En ja, door die uitnodiging kwam er natuurlijk zoveel ook los bij andere mensen, dat het, ja, het werd eigenlijk wel een beetje spannend van wie zou er komen, wie zou er niet komen, wie...[00:03:00]

Maar ik was er en ik liep op de begraafplaats nog helemaal donker en het was heel mooi want er zaten allemaal van die led lichtjes zo op andere graven, net alsof er zeg maar door elfjes gekust waren, zo liep ik zo tussen die graven door. En ik had vakkels meegenomen en ik had picknickmand, liep ik dus te wandelen naar het graf.

En toen was het half vier, ochtends en de kerkklok die hoorde je. En dat was eigenlijk het enige goede lichtbron die er was in de omgeving. En toen hoorde ik zo het poortje kraken van... En toen kwam mijn nicht eraan en die had dadels meegenomen en een lantaarntje en die zette ze zo neer. En nog geen vijf minuten later kwam mijn vader.

Dan moet je je voorstellen, het is pikken donker, de zon is nog niet op, [00:04:00] maar je creëert zo een sfeer van samen zijn, van ja... En vorming of zo. Dus mijn vader kwam aan met een zak met grote vaccinalichtjes. Nou, hij zei, kan je hier nog wat mee? Nou, tuurlijk kom maar. En toen hebben we zo langs het randje gezet.

En mijn zus kwam er aan met een kan met koffie en thee. En mijn broer kwam er ook aan. Dus we zaten daar eigenlijk met de opkomende zon. En het was zo prachtig. Het was echt zo prachtig. Mijn zus ging een lied spelen. We stelden elkaar vragen Hoe was het eigenlijk voor jou? Wat kun je nog herinneren? En toen vertelde mijn vader bijvoorbeeld.

Dat was heel bijzonder. Die zei van toen ik de auto ging identificeren. Dat het dus echt wel die auto was. Toen lag het lunchpakketje nog op zijn dashboard. Ja En toen was Jacco [00:05:00] inmiddels al uit de auto gehaald. En hij vond allemaal persoonlijke dingen. En dat heeft hem heel lang geraakt bezig gehouden.

En ja, dat wisten wij allemaal niet. En ja, dat waren allemaal van die hele subtiele vragen die we eigenlijk nooit hadden gesteld Nooit, ja. Dus het was echt een bijzondere dag. Ik heb daar gezeten van zeg maar half vier tot een uur of vier smiddags. En er kwamen vrienden en er kwam familie En die hadden allemaal een ander verhaal.

Het was zo prachtig. En toen kwam ik thuis. Ik moest drie keer douchen. Er was zoveel gebeurd. Eindelijk een soort van lucht. Ja, het was prachtig En toen de volgende dag, toen [00:06:00] voelde ik dat ik weer zestien was of zo. En

al mijn cellen die waren opnieuw als het ware gereset.

Diana: Ja. Ja Jij was zestien. Was het een jonger of een oudere broer, Jacco? Een oudere broer. Want hij had zijn

Alina Smit: rijbewijs al. Dus al mijn cellen waren gereset Ik had een bak met energie. Echt. Ik dacht, jeetje. Wat is dit een ander gevoel. Dus ik heb...

Ja, opnieuw de verhalen mogen horen. [00:07:00] En alsof... Ja, mijn membranen tjak, tjak tjak tjak tjak, allemaal weer... Ja, ik weet niet, in balans werden gebracht of zo. Ja, zoiets was het. En ja op celniveau is het gewoon gereset. Ja. Ja. Dus ik kan gewoon verder, ja. En het mooie was eigenlijk ook dat ik toen hierover op Instagram schreef over wat het met me gedaan had.

Dus dat je de dood eigenlijk kunt vieren en dat het nooit te laat is om te eren om te herdenken. Toen kwam er een geboortedoelaar naar me toe en ze zegt, wil je met mij een training geven over hoe het is... Niet [00:08:00] alleen maar bij geboorte om iemand te verliezen of om iemand, ja er worden ook heel veel kinderen stilgeboren, maar ook hoe het is om na veertig jaar iemand te eren.

Dus nu zijn we bezig om een training te organiseren over wat nog meer mogelijk is in de rouw hoe kun je leren rouwen, dat staat nergens, dat staat nergens En hoe kun je intuïtief ja, creatief zijn. Ja, en lucht brengen in de stilte van de dood. Ja,

Diana: prachtig Prachtig ook dat je het wil delen Ik zie ook echt dat het je raakt.

En ja, ik vind zelf ook altijd zo, een overlijden is... Is heftig als iemand heel jong is. Zo. En plotseling. Is helemaal. [00:09:00] Jeetje. Helemaal een heftige gebeurtenis. Ja. En het is nu veertig jaar later.

Hoe was dat veertig jaar geleden? Want je zei van. Oh iedereen schoot op zijn eigen eilandje.

Alina Smit: Ja.

Diana: En je doet zelf in je leven ook heel veel met leven en dood. Is je kijk daardoor ook anders veranderd? Of hoe is je kijk veranderd? Misschien een betere vraag.

Alina Smit: Ja, ik schoot eigenlijk op een eiland van zachtheid. Dus ik dacht, ik moet het op een of andere manier, nu achteraf denkend natuurlijk, verzachten.

Er moet iets komen waardoor ik het... Kan handelen of zo. Maar ik hield altijd al van stoffen. En van textiel. En ik weet nog wel dat ik na de zomervakantie Toen een nieuwe opleiding ging volgen. Dat was [00:10:00] de modevakschool. En daar heb ik heel veel stoffen leren kennen. En heel veel dingen kunnen maken.

Waardoor ik de zachtheid inging. En dat had ik op dat moment nodig. Ja. En daar heb ik altijd op voortgeborduurd Ik heb altijd stoffen mooi gevonden en stoffen... En gevoeld en gevraagd ook van, wat is dat dan? Hoe zit dat in elkaar? Hoe werkt dat? Hé, dit is de blouse van opa. Hé, hoe komen die knoopjes eraan?

Hé, deze jurk heeft mijn overgrootmoeder gemaakt, maar hoe deed ze dat? Hoe maakte ze die plooiën? En zo ging ik ook de techniek in, maar ook de... Ja, inderdaad de zachtheid van dat het gedragen is door iemand en [00:11:00] dat daar allemaal herinneringen aan zitten.

Diana: Ja, dat is hele mooie manier om... Je hebt een enorme passie voor stoffen.

Dat is heel wat anders dan de hedendaagse kledingstijlcultuur met heel veel wegwerpkleding.

Je maakt wades. Hele persoonlijke waardes. Lijkt me ook echt super interessant voor de luisteraar van oké hoe je dat precies doet. Maar laten we hem eerst even wat breder pakken Wat is precies een waarde een lijkwaarde?

Alina Smit: Ja, ik noem het een afscheidswaarde, omdat het een heel proces is wat erin verweven is.

Dus de waarde kan bestaan uit kleding van degene... Die komt te overlijden, maar ook kleding met een herinnering of [00:12:00] stoffen textiel met een herinnering van vrienden familie van bijzondere ontmoetingen van mensen die de overledene of die de stervende eigenlijk bijstaan zodat je omringd wordt. Ja. Ja, met het dierbare textiel.

En je wordt ingebakerd. Je wordt als een heel mooi, ik noem een soort doodsenvelopje, word je gevouwen en ingevouwen. Want je hebt eigenlijk alleen maar... Je hoeft alleen maar bedekt te worden met je gezicht met je lichaam. Dat is het enige wat de wet omschrijft als je vervoerd wordt. En met een waarde kom je ook op een plank te liggen, waardoor je beter draagbaar bent.

Dus een waarde [00:13:00] is eigenlijk een omhulling voor mij, een omhulling van het leven. En vanuit dankbaarheid. Mag terugkijken.

Diana: Ja, mooi. Ik merk ook wel zo dat waarden steeds populairder worden. Waar we vroeger vaak dachten, oh, daar is een kist of er is alleen een kist En wel in verschillende kleuren en verschillende materialen Zowel aan de binnen- als aan de buitenkant.

Ik merk dat er steeds meer interesse komt in waarden. Je hebt de gewone, zeg ik maar even zo, de waarden waarin mensen ingewikkeld worden in een doek In een mooie stof. Ja Maar jij tilt het wel naar een next level, om het heel persoonlijk te maken.

Alina Smit: Ja,

Diana: want

Alina Smit: het heeft verschillende processen stadia van ontwerpen.

Je kunt al in je [00:14:00] leven, als je volop in bloei bent in je leven, kun je de waarden al maken.

Door stoffen te verzamelen, door stoffen al te vragen... door uiteindelijk bij mij te komen, zodat we een compositie kunnen maken. Compositie van jouw leven tot nu toe. Want je weet niet wanneer komt te sterven, dus waarom zou je hem nu niet... Kijk doodgaan mag ook makkelijk, dus waarom zou je het niet gewoon lekker voorbereiden?

En ook met je waarde, want de mensen omheen worden erkend... Maar jij wordt ook erkend door de persoonlijke verhalen die achter de stoffen zitten. En zo wordt eigenlijk je levensverhaal verteld... En samengesteld en ontworpen in die waarde. En zo dat je hem uiteindelijk als ik hem in elkaar zet of samen in elkaar zet of door middel van de [00:15:00] nabestaanden met elkaar in elkaar zet Want dat kan ook.

En ook dat daar gewoon je lievelingsmuziek tijdens het maken wordt gedraaid Of de lievelingsmuziek van wie die stof op dat moment is. Dus je kunt je voorstellen dat je samen die waden aan elkaar naait. En stikt met de steken van het leven. En zo heb je tijdens het maken gesprekken. Of is er stilte, of is er bezinning, of vergeving, zeker, zeker ook, heel veel vergeving.

Eigenlijk vallen de stukjes, de puzzelstukjes op elkaar, in elkaar.

Ja, er komt vrede in je hart, ja, vrede plezier ook, heel veel lachen, heel veel huilen tijdens het maken, ja. Ja

Diana: Ja, ik kan me voorstellen dat het een heel intens proces is. Want je zegt, oh, de dood mag ook makkelijk, hoor ik je zeggen.

Alina Smit: [00:16:00] Ja, ja.

Diana: En tegelijkertijd denk ik ook van, oh, als je dit... Nou ja ik denk ook wel dat het het stukje moed vraagt en lef.

Ik kan me ook voorstellen dat de luisteraars denken, oh my god, dat gaat toch helemaal niet nu mijn waarde maken, want dat is de... Ja, te heftig te confronterend en ik kan me zo voorstellen als je de moed en de lef en de ballen hebt om dat aan te gaan, want het dwingt natuurlijk heel erg te kijken naar je leven.

Alina Smit: Ja, mijn eigen waarden heb ik ook ontwikkeld En ik zeg echt expres ontwikkeld want hij is nog groeiende. Ik heb tijdens mijn verjaardag heb ik dit jaar geen cadeaus gevraagd want ik heb alles al. Maar ik heb de dierbare stoffen van mijn lieve vrienden familie gevraagd En die kwamen allemaal met een zakje met stoffen die zij gewoon het mooiste [00:17:00] vonden om aan mij te geven.

Je moet je voorstellen, normaal krijg een stukje kaars en een cadeautje en een bloemetje op je verjaardag. Maar nu zaten we eigenlijk al gewoon als een soort van symbiose in een kring. Ik zat op de grond en er waren mensen die hun stoffen aan me overhandigden met een brief of met een verhaal. En ja, normaal wil je...

Na een tijdje weer weg op een verjaardag, want je hebt het wel gezien, maar nu zeiden echt mensen nee, ik blijf nog, want ik wil ook het verhaal horen van jouw zus. Ik wil ook het verhaal horen van jouw beste vriendin of van jouw vader van welk stukje stof neemt hij mee. Dus het was eigenlijk gezellig En

heel gezellig was het omdat iedereen nu met een open vizier en eindelijk de liefde voor mij, maar ook ik voor hun, kon uitspreken.

En zo heb ik, dus eigenlijk alleen naar aanleiding van een stukje stof, heb ik [00:18:00] mijn verjaardag zo intens gevierd Ik ga niet dood ik ben niet ziek maar misschien... Je weet het niet, hè? Je weet het niet, nee. Maar dit heb ik in ieder geval gedaan. En ik heb van elk stukje stof een cirkel geknipt. En die ontbiest met goud.

Want ze zijn de gouden randjes in mijn leven. Ik heb van al die mensen geleerd Hebben we zoveel mooie dingen meegemaakt En zoveel leerzame dingen. Dat ik ze die stukje stof wilde eren. En ik heb ze op een... Ja, een soort van rand, een hele mooie rand bevestigd en zo die cirkels naast elkaar en dat is een guirlande of een slinger geworden.

Toen dacht ik ja, maar dat moet dan heel lang blijven liggen totdat ik kom te overlijden, maar dat wil ik niet. Dus elke keer als er iets te vieren is, ik ben jarig of iets anders bijzonders, dan hang ik die [00:19:00] guirlande op zodat ik hem nu ook al kan gebruiken. En er was iemand die vroeg ja, maar gaan er ook stukjes stof weg?

Weet je wel, dat je geen vrienden meer bent, hè?

Diana: Ik knip jou uit mijn waarde, zo iets Ja precies

Alina Smit: Nee, nee nee want dat is juist wat zo opbouwend is. En zo is mijn gelanden dus ook, opbouwend. En elke keer kunnen er weer stukjes stof bij. Ik krijg nu nog steeds in enveloppen... Die toegestuurd worden, een stukje stof.

Met geweldige brieven. Over de samenwerking, over hoe ze me vinden. Maar ook tegelijkertijd hoe de reflectie... Het is zo bijzonder dat je dat nu al in je leven mag doen. Dus ja, die slinger groeit en die groeit altijd En als ik kom te overlijden, dan wordt die kielande om me heen gewikkeld. Want ik word zelf [00:20:00] in een hele mooie deken, die heb ik ook al klaar liggen, in een deken gewikkeld En daaromheen wordt die kielande gedrapeerd.

En tijdens de ceremonie of misschien al tijdens mijn ziektebed, ik heb geen flauw idee hoe ik kom te sterven dat is nog een verrassing. Maar dat dat dus wel, ook na mijn dood dus ooit Op het graf mag worden gehangen. Dus vanaf de zerk zo naar beneden. Zo zie ik het voor me. En door zelf in het proces te stappen...

weet je ook gewoon dat er zoveel mogelijkheden zijn... om je eigen leven te herdenken... zonder dat je doodgaat. Maar dat je mag vieren wat je doet... En wat je leert en bij wie je het liefste bent. Ja,

Diana: ik vind het [00:21:00] een prachtig idee. Ik hoorde ook ooit iemand vertellen die zei van, oh ja, dan wordt een overledene overwikkeld in een heel mooi...

Een damaste tafelkleed die dan gebruikt werd met kerst. Weet wel, als er chique gelegenheden zijn, als er werd gegeten. En mijn eerste reactie toen was het, toen dacht ik, oh jee weet je, zo'n damaste tafelkleed zo wit. Nou, dat blijft niet één keer wit, weet je zo. Dat gaat helemaal vol met kaarsvet en rode wijnvlekken en vetvlekken en zo.

Ja En toen zei ze ja maar, dat is net de schoonheid en ik vond dat ook echt zo wake up dat ik denk, oh ja, dat is zo'n perfectionistisch dat moet het mooi en schoon en netjes en steriel zijn en dan denk ik, nou, als er iets is is het juist dat ik niet steriel en super netjes en perfectionistisch wil zijn en hoe mooi is inderdaad dat je denkt oh ja, nou weet je nog, die kerst nou, daar ging de hele fles rode wijnen over de tafel kleed, omdat we zo de slappe lach hadden [00:22:00] Ja, dat zijn natuurlijk de verhalen die je in leven wil houden juist op een uitvaart.

Ja zo is het. Ja jeetje En ik kan me ook bijna zo voorstellen, en ik kan me ook wel voorstellen dat de luisteraar dan ook zo denkt van, nou, je kunt bijna niet wachten om die slinger om je heen te hangen, Aline.

Alina Smit: Ja.

Diana: Ja

Alina Smit: Ja toch? Ja. En het is gewoon heel leuk. Want mijn zus bijvoorbeeld. Die gaf een stukje stof van haar jurkje.

Waar ik haar eindeloos in heb gezien. En dat is ook heel leuk. Want dan lig je dus ook helemaal in een deuk. Van oh dat jurkje. Weet wel zo. Maar ze had ook iets heel bijzonders meegegeven. En dat was een buideltje. En in dat buideltje Daar zat een parelsnoer. En toen zei ze, dat is omdat jij de parel in mijn leven bent.

Dus die pareltjes die heb ik ook hier en daar zo [00:23:00] op die kierlanden geborduurd. Snap je, dus het kan ook verder gaan dan alleen maar textiel. En ze

had ook een hele grote dikke rits had ze voor me. Toen zei ze, ja, als je nou nog een keer terug wil komen, dan doe je gewoon die rits open. GELACH

Diana: Oh dat is toch fantastisch. Ja, met die humor en die knipoog daarin. Want Alina, je maakt waders voor mensen, dus echt met die persoonlijke touch. Je geeft ook workshops dat mensen daar bij leven al mee aan de slag kunnen. Ja. Hoe is dat voor mensen?

Alina Smit: Ja vaak is het heel spannend. Heel spannend. Ja. Maar het is zo verhelderend, omdat ook, nou bijvoorbeeld mijn [00:24:00] vader die heeft ook zijn afscheidswaarde bij mij laten maken.

En ik heb ook een keer, hij ging heel veel vertellen, hij ging heel veel, eindelijk kon hij zijn verhaal vertellen. En op een andere manier dan toen ik jong was. Dus zijn fotoboek had hij op een gegeven moment ook meegenomen in zijn fietstas En kwam hij aanfietsen Ja, hij zegt ik heb even de fotoboeken meegenomen Want het zijn zulke leuke foto's.

We hebben aan de picknicktafel ook die foto's bekeken. En ik heb ook vragen kunnen stellen. Want hij had een eigen bedrijf. Maar hoe deed je dat? Hoe deed je dat met vier kinderen? En elke ochtend om half vier ging de wekker. En hoe deed je dat? Hoe haalde je creativiteit? Wat heb je van jouw vader geleerd vanuit hier?

Dus ja, je leven wordt even op zijn kop gezet Maar [00:25:00] hij spreekt nu veel helderder over de dood Alles is nu geregeld En dat wilde hij eerst niet. Dus hij kon... Vanuit zijn eigen textiel, vanuit zijn overal die als basis fungeerde, hebben we helemaal uit elkaar gehaald en daarop die foto's gepositioneerd en zijn stropdassen...

Waar ook elke keer een herinnering aan zat, hebben we in stukjes geknipt. En hij is opgegroeid in Broek op Lange Dijk, het Duizend Eilanden Rijk En daar heb je ook al die eilandjes. En die stropdassen hebben we als eilandjes op zijn overal neergezet. Net zoals het patroon van die Duizend Eilandjes. En... Ja, hij heeft ook daardoor weer gekeken naar waar wil ik eigenlijk begraven worden?[00:26:00]

En hoe wil ik dat eigenlijk? Hij heeft al een afschrijfsbrief geschreven Hij heeft alles geregeld bij de uitvaart. Maar allemaal met een... Ja, dan kwam hij weer op zijn fietsje en dan gingen we het weer bespreken. En soms was het tien minuten en soms was het een half uur En we hebben hier ook wel eens een halve dag gezeten.

En... Maar zo kom je echt bij elkaar. Dan kun je alles bespreken naar aanleiding van textiel. Dat is zo'n prachtige bron.

Diana: Ja, prachtig Ik kan me nog herinneren toen je begon aan de opleiding. Dat je zei van, oh, ik vind het allemaal zo spannend om te doen. En dat je tijdens de opleiding zo echt stap voor stap ook je vader daarin heb kunnen meenemen.

En je vader daar ook zo bereid toe was om dat hele proces daarin te stappen

Alina Smit: Ja maar dat kwam doordat hij zag hoe ik daar met een soort van bijna plezierige blik, [00:27:00] dat je de dood dus ook gewoon kunt aanzien zonder daar heel bang voor te zijn. En toen dacht hij, ja, maar ik wil het wel. Want eerst zei hij van, nou ja, ik ga nog lang niet dood zei hij.

Ja. Zei ik nou, dat is goed. Nee, gelukkig maar, weet je wel. En toen ik de opleiding zo heel langzaam herhaalde de weken, de maanden gingen voorbij En toen zag hij van, hè, maar het kan ook gewoon. Je kunt het ook gewoon aanzien Ja, dat is een heel groot cadeau. Ja,

Diana: inderdaad Ja, het lijkt fantastisch als je dat zo, want het is natuurlijk enorm intiem en persoonlijk als je dat zo kunt delen die gesprekken.

Ja ja. Aline nog even een vraag over de opleiding, want je hebt de opleiding bij mij gedaan. En ik kan me nog herinneren dat je een keertje zei van, nou ja, weet je ik was een beetje aan twijfelen voor de [00:28:00] opleiding. En ik kon investeren in een auto of in de opleiding En toen zei je tegen mij van, nou ja Ik heb gekozen voor de opleiding en man, zoveel kilometers had ik nooit met een auto kunnen maken, zei je toen.

Alina Smit: Nee.

Diana: Hoe ver zijn die kilometers gegaan?

Alina Smit: Ja die kilometers in mijn bewustzijn zijn groot. En ook nu weer, dus na 26 juli, dat we op het graf van mijn broer... Het heeft zoveel facetten geopend bij mij, dat het... Ik weet niet, en al die celvernieuwing, ik heb geen flauw idee hoeveel cellen er in je lichaam zitten, maar dat is wel heel veel. En ik [00:29:00] heb nog steeds mijn oude autootje en ik breng hem heel graag naar de garage als er wat is, maar er is helemaal niks met hem.

Maar is zoveel mooier en dat je het leven mag triomferen, dat heb ik echt geleerd in je opleiding.

Diana: Dat je het leven mag triomferen.

Alina Smit: Ja, en dat het nooit te laat is. Wat er ook gebeurt. De kleinste dingen, ja, daar komt weer nieuw leven in, omdat je de dood aankijkt. Nou

Diana: bijzonder hoor, echt heel bijzonder. Ja, ik kan me voorstellen voor zo'n luisteraar dat je dan... Ja, dat er gewoon ook kwartjes van bewustzijn vallen dat je denkt, oh ja, weet je, soms denk je, oh dat is al lang geleden of dat is voorbij. Maar rauwe verdriet kent natuurlijk zoveel [00:30:00] lagen. Ja. En...

En je leven verandert je wijsheid verandert, je bewustzijn verandert. Maar daarmee verandert je rouw ook.

Alina Smit: Ja zeker. En het mooie is dat je jezelf de ruimte geeft. Maar je geeft ook een cadeau aan de ander. Gewoon om de eigenheid te zien. Van wat doe ik hier eigenlijk op aarde? En te voelen... Te herkennen van, wauw dat is eigenlijk mooi.

Of wat ben ik eigenlijk leuk? Wat ben ik eigenlijk een leuk mens? Maar dat geef je niet alleen aan jezelf, maar ook aan de ander. En ja, dat vind ik eigenlijk het allermooiste. Je komt dichterbij. Je komt dichterbij.

Dichterbij de essentie [00:31:00] Van je vriendschappen van je ontmoetingen.

Diana: Ja, eigenlijk van alles. Ja, super, supermooi Aline. We zullen langzaam naar het einde van deze opname gaan. Waar kunnen mensen je vinden? Want je geeft workshops met afscheidswaardes dat doe je persoonlijk weet ik, dat doe je ook met vreemde mensen bij elkaar. Wat trouwens ook een hele bijzondere ervaring leert dat je zo de diepgang ingaat met mensen die je eigenlijk niet eens kent.

Je doet natuurlijk ook veel meer met textiel. Waar kunnen mensen jou vinden?

Alina Smit: Ik zit op Instagram. Mijn bedrijf heet The Happy Goddess in You. Op Instagram post ik textiel verhalen Met textiel [00:32:00] verhalen met een herinnering. Maar ook textiel wat gerecycled is. En daar post ik over. Mensen kunnen me vinden op dierbaartextiel.nl En dierbaartextiel.nl geeft echt weer, want dat je met een herinnering van dierbaartextiel kussens en tassen kunt

maken, kunt laten maken en ontwerpen, zodat je als nabestaande een herinneringsitem kunt gebruiken Bij je kunt dragen, ja.

Op dierbaar textiel is het ook dat je een workshop kunt volgen Waarbij je een omslag voor een boek kunt laten maken. Dus of voor een notitieboek maar ook voor je fotoboek Met [00:33:00] de dierbare stoffen die daarbij horen. En daar is dus ook een workshop waarin je je eigen afscheidwaarden kunt laten maken. En dat heet Dierbaar Afscheid op de website van Dierbaar Textiel.

Dat is natuurlijk een heel proces.

Diana: Ja superleuk Ik zal sowieso ook even de website en je Instagram even delen onder deze podcast. Dat mensen zeker even kunnen kijken Ik weet dat je heel actief bent op Instagram, waar je ook heel veel mooie foto's deelt. Alina, superleuk dat je in deze podcast bent geweest.

En je persoonlijke verhaal wilde delen En ik denk dat je heel veel mensen ook hiermee hebt geïnspireerd Dus dank je wel daarvoor. Graag gedaan. Jij ook bedankt